

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๕๔

ยึดธรรมเป็นหลัก

โกดังนี้บกพร่องไม่ได้เลยนะไม่ว่าหน้าแล้งหน้าฝน ไม่เหมือนฤดูฝนฤดูแล้งนะ อันนี้เสมอตลอดเวลา หรือเรียกว่าเต็มตลอดเวลา เต็มอัตราไม่ให้บกพร่อง ถึงไม่เต็ม โกดังก็เต็มอัตราที่กำหนดไว้ ไม่เลยนั้นว่างั้นเถอะ เรียกว่าเต็มตรงนั้น โรงพยาบาลต่าง ๆ นี่มาเป็นประจำ ทราบทั่วถึงกันมานานแล้วแหละ ระยะนี้หลังไหลเข้า ๆ เพราะความขาดแคลนของพวกอาหารการบริโภคสำหรับคนไข้มาประจำอยู่ในโรงพยาบาล เราจึงต้องได้ช่วยนี้เป็นประจำ โรงไหนมา ๆ จัดให้เสมอกันหมดเลย ไม่ว่าจะมาจากโรงไหน ๆ นี่ให้มาเป็นประจำหลายปีแล้วนะ โกดังนี้จึงไม่บกพร่องได้เลย

เราจะอยู่ไม่อยู่ไม่สำคัญ สิ่งตายตัวเอาไว้ ทางพระก็คอยดูโกดัง แล้วอะไรบกพร่องส่งไปทางบ้านเขาจัดมาให้เต็มไว้ตลอด ๆ อย่างนี้ เอาไปแล้วก็เข้าครัวคนไข้ในโรงพยาบาล ถ้าพออุพอโถเราก็ให้ดูโลกกันไป ถ้าหากว่าพอจะเพิ่มอีกเราก็เพิ่มให้ เช่นเป็นเงินสดโรงละเท่านี้เท่านี้ประจำเดือน อย่างนี้เราก็ให้ โรงละหนึ่งหมื่นสองหมื่นเป็นประจำเดือน ๆ ที่เห็นว่าจำเป็นมากกว่าเพื่อน เราก็เพิ่มให้อย่างนี้เป็นประจำมา ถ้าหากว่าพออุโลกันไปได้ก็ปล่อยให้ดูโลกันไป

โรงพยาบาลนี้เราถือสำคัญมากกว่าสถานที่อื่นใด เพราะคนไข้เป็นคนจนตรอกจนมุม ใครไปจนตรอกแล้วค่อยไป ๆ แล้วนอกจากนั้นยังญาติคนไข้ก็กลายเป็นพวกจนตรอกไปด้วยกัน ไม่มีหน้ายิ้มแจ่มใสเข้าไปโรงพยาบาล นับแต่คนไข้ลงมาถึงญาติคนไข้ ความหวังอยู่กับหมอ ชีวิตอยู่กับหมอ นั่นละที่นี้สำคัญที่มันเกี่ยวโยงไปทางเครื่องมือแพทย์ ที่เราได้ช่วยเต็มเม็ดเต็มหน่วย คือหมายความว่าเต็มกำลังของเราเลย เครื่องมือแพทย์แต่ละเครื่อง ๆ นี้มีความจำเป็นต่อคนไข้ขนาดไหน สำคัญอันนี้คนไข้มีจำนวนมากน้อยวิ่งเข้าไปหาหมอ ถ้าหมอไม่มีเครื่องมือก้าวไม่ออก คนไข้ก็ผิดหวัง จึงต้องเอาไปไว้ที่จุดสำคัญ ๆ คือเครื่องมือแพทย์ อันไหนที่สำคัญก็พยายามหามาให้ ๆ ที่นี้เวลามีเครื่องมือแล้ว คนไข้ก็มีหวัง ๆ นี่อันดับสำคัญนะ จึงต้องได้ช่วยโรงพยาบาลต่าง ๆ ด้วยเครื่องมือที่สำคัญ ๆ เราช่วยตลอดมา

ทางโรงพยาบาลศูนย์ก็วิ่งมาหา เครื่องมือผ่าตัดนิวไนไตดูว่าอย่างนั้นนะ เราก็พิจารณาอันนี้ พูดถึงความจำเป็นมันก็มีลักษณะห่าง ๆ นิวไนไตนะ ไม่เหมือนโรคชนิดอื่น ๆ ซึ่งมีความจำเป็นมากกว่านี้ ถีบเลยเถิด เครื่องมือชนิดนี้จะต้องใช้บ่อย ๆ อย่างนี้ ต้องได้คิดไม่คิดไม่ได้ อันนี้เขาขอไว้เราก็บอกให้รอไว้ก่อน เครื่องมือนี้มัน ๔ ล้าน ๗ แสน เราก็ให้รอไว้เสียก่อน เพราะความจำเป็นยังมีมากเต็มไปหมด รอบด้าน

ในตัวของเราะ เราจึงแยกให้ ๆ เรื่อย ๆ ที่ให้สมบูรณ์แบบก็คือเครื่องมือทำตา โรงพยาบาลศูนย์อุดรฯ นี้ให้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย แล้วเปิดโอกาสปวารณาไว้ด้วยร้อยเปอร์เซ็นต์จนกระทั่งเราชีวิตหาไม่ เปิดให้เลย

เครื่องมือแพทย์ที่เกี่ยวกับตานี้จะเป็นเครื่องมือใดก็ตาม ถ้าชำรุดควรซ่อมให้รับซ่อม ถ้าซ่อมไม่ได้ให้รับสิ่งใหม่ อย่างนั้นเลยนะ คือไม่ต้องมาขออนุญาตจากเรา ให้ทางหมอเห็นสำคัญ ความสำคัญอยู่กับหมอทีเดียว เกี่ยวกับเรื่องตานี้เราเปิดให้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย ไม่ว่าจะเครื่องใด ๆ ก็ตาม สมควรจะสั่ง-สั่ง สมควรจะซ่อมให้รับซ่อมสมควรสั่งรับสิ่งเลยไม่ต้องมาขออนุญาตจากเรา พอเครื่องมือตกมาแล้ว หมอรับรองคุณภาพเรียบร้อยแล้วค่อยส่งบิลมาหาเรา คือเราจะไม่ไปดูเครื่องมือ เพราะเราสู้หมอไม่ได้นี่ดูเครื่องมือ เราจะดูตั้งแต่บิล เมื่อหมอรับรองคุณภาพแล้วก็ให้ส่งบิลมา ถ้าหากยังไม่รับรองคุณภาพยังไม่ให้ส่งมา พอเห็นบิลแล้วก็จ่าย ๆ อย่างนี้ตลอดไป

สำหรับโรงพยาบาล ตานี้รู้สึกมีความจำเป็นมากนะ คือเราไปทุกครั้งไม่เคยเบาบางนะห้องตา ทั้ง ๆ ที่เครื่องมือทำตาสมบูรณ์ ๆ ตลอด ถึงขนาดนั้นเต็ม จนกระทั่งถึงเราได้ถามว่า คนที่มาตรวจตามาก ๆ นี่ตรวจทันไหมวันหนึ่ง เขาว่าทัน คือคำถามมันมีความหมายอยู่ว่า ถ้าไม่ทันเอาเครื่องมือเพิ่มเข้ามาอีก เขาบอกว่าทัน คือแต่ก่อนมันไม่ทัน เครื่องมือนี้มีจำเป็น ๆ ทั้งนั้น นี่เป็นเหตุนะ คนที่มาห้องตา โอ๊ย เต็มหมดเลย ๆ แม้เช่นนั้นที่มีเครื่องมือแล้วก็ตามยังเต็ม แต่ว่าตรวจทันหมดเขว่างั้น คือเครื่องมือเราก็ให้พอ คือให้ทัน ๆ อันนี้เรียกว่าเปิดให้ร้อยเปอร์เซ็นต์ สำหรับเครื่องมือตาให้ร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

ทำให้เราได้คิดย้อนหลังเวลาที่เรายังไม่ได้เครื่องมือนี้มา คนตาบอดเยอะนะ เราคิด เพราะหมอเล่าให้ฟัง ตั้งแต่ได้เครื่องมือมานี้ โอ๊ย เอาคนตาบอดเป็นคนตาดีได้เยอะ ๆ นอกจากนั้นก็ลดกันลำดับลำดับ เราถึงได้ช่วยเต็มที่ อันนี้ยังอีกเครื่องมือผ่าตัดนิวโนไต อันนี้มันก็ห่าง ๆ ไม่ค่อยถี่ยิบนะ อย่างตานี้ โอ้โฮย เต็มทุกวัน ไปที่ไรเราไม่เคยเห็นห้องตาบกร่อง เพราะฉะนั้นเราถึงได้ถามหมอเขา ที่เขามาก ๆ นี่ตรวจเขาทันไหม ทัน เขาว่า คือถ้าไม่ทันให้เขาเอามาใหม่ คือเอามาเพิ่มอีก เขาบอกว่าทัน อันนี้เป็นอันดับหนึ่งสำหรับโรงพยาบาลอุดรฯ ตานี้เปิดร้อยเปอร์เซ็นต์เลยกับตีกอีกนะ ตีกรวมเมตตามหาคุณ

ตีกนี้แต่ก่อนเขาให้แปลนมา ๒ ชั้นแต่เขาไม่ได้เผื่อไว้เป็น ๓ ชั้น ที่นี้คนไข้หนาแน่นขึ้นมา เขามาขอเพิ่มอีก เวลาถามพวกช่างวิศวะเขาบอกว่าน้ำหนักคนไม่ได้ เพราะเขาคำนวณมาเพียง ๒ ชั้น ตกลงก็ได้แค่ ๒ ชั้น ที่นี้ก็ขยายข้างนอกออก ที่อยู่ในบริเวณนี้เราเปิดให้เลย จะขยายตรงไหน ๆ ให้ขยายไปเราจะจ่ายทั้งหมด คือมันเพิ่มข้างบนไม่

ได้ อันนี้ก็ร้อยเปอร์เซ็นต์ ในบริเวณตึกหลังนี้จะปลูกหรือขยายอะไร ๆ ก็แล้วแต่เราจะ
 ปล่อยให้ทั้งหมด แล้วตึกนี้อะไรชำรุดทุกอย่างเราบริการตลอด มีสองอันในโรงพยาบาล
 ศูนย์ที่ร้อยเปอร์เซ็นต์ นอกจากนั้นก็ให้ธรรมดาเท่าที่จำเป็น ๆ

แต่สำหรับเครื่องมือนี้ค่อนข้างจะดีกว่าโรงพยาบาลทั้งหลายในต่างจังหวัดนะ
 โรงพยาบาลอุดรฯ เพราะเครื่องมือที่สำคัญ ๆ เราให้ทั้งนั้น เช่น เอกซเรย์คอมพิวเตอร์
 ให้ อุตสาหกรรมนี้ตั้งสองชนิดคือ อุตสาหกรรมสีกกับอุตสาหกรรมตาใหญ่ให้พร้อม
 แล้วเครื่องมือผ่าตัด เช่น ผ่าตัดสมอง อะไรที่จำเป็น ๆ เราให้ ๆ ที่ไม่จำเป็นก็ค่อย
 ปล่อยไว้ก่อน ช่วยโรงพยาบาลอื่น อยู่อย่างนั้น

เราช่วยจริง ๆ เรื่องคนไข้ เราถือเป็นน้ำหนักมากกว่างานอื่น ๆ งานเกี่ยวกับการ
 สงเคราะห์คนไข้ เราถือเป็นน้ำหนักมากทีเดียว มองซิมองใครเข้าไปโรงพยาบาล ตั้งแต่
 คนไข้และญาติคนไข้ หน้าเหี่ยวหน้าแห้งเข้าไป ความหวังไปอยู่กับหมอมหมด แล้วหมอ
 ไม่มีเครื่องมือก้าวออกได้ยังไง นี่สำคัญ เราจึงได้หมุนทางเครื่องมือ นี่ทางหนองบัวลำ
 ภูก็ตกมาเรียบร้อยแล้ว อันนี้เขาสร้างโรงพยาบาลใหม่ คือที่แรกเป็นโรงพยาบาลอำเภอ
 เราก็อช่วยมาตลอด ทีนี้เขายกระดับเป็นจังหวัด เลยยกเป็นโรงพยาบาลใหม่ขึ้นมาเลย
 อันนี้ให้เป็นสาธารณสุขไป เราก็อตามไปช่วย

เพราะฉะนั้นขั้นเริ่มแรกช่วยเครื่องมือที่สำคัญ ให้เอารายการที่สำคัญมาเราบอก
 เรามีเงินน้อยเราว่าจ้าง ให้เอารายการที่สำคัญ ๆ มา เราจะให้เฉพาะรายการที่สำคัญ เขา
 ก็เอามา สมปากพูดเรา ฟาดไปเสีย ๓ ล้าน เครื่องมือสำคัญทั้งนั้นนะ จากนั้นก็บอกมือ
 ให้ ๆ อย่ายุงนะ ไม้ให้ยุ่งมากกว่านี้ เราบอกแล้วตั้งแต่มานั่งที่แรกว่าเอาแต่เฉพาะจำ
 เป็นมาให้เรา พวกหมอเขาหัวเราะลั่น

หมอกับเรามันเหมือนพ่อแม่กับลูก เป็นเองนะ พอเห็นเราไปที่ไหนรุมไปเลย ๆ
 ทุกโรงเลย รุมก็ไม่โซ่อะไรแหละ เหมือนลูกหิวนม เราก็บอกว่าดูซินมเรามีสองเต้าไม่
 มากกว่านี้บอกงั้นเลย มาแบบนั้นละรุมเลย ๆ ช่วยตลอดไม่ลดละไม่ปล่อยเลย ช่วย
 ตลอด ๆ อยู่งั้น หมุนตัว ๆ ต่อกันก็พวกโรงร่ำโรงเรียน โรงเรียนก็ให้เฉพาะที่จำเป็น
 จริง ๆ ถึงให้ ถ้าพออยู่ได้ เอา อยู่ไปเสียก่อนบอกงั้น นกเขาก็ทำรังอยู่ได้ อันนี้เราก็อ
 อยู่ได้โรงเรียนหลังนี้ พออยู่ได้อยู่ไปเสียก่อน นี่คือหมายความว่าจะไม่ให้ ให้อยู่ไปเสีย
 ก่อน ความจริงถ้าว่าเงินหมดมันเสียเกียรติ มันต้องรักษาเกียรติซิ ความจริงไม่มีเงิน
 เป็นอย่างนั้นตลอด ช่วยจริง ๆ ช่วยจนไม่มีอะไรติดเนื้อติดตัว สำหรับหลวงตานี้เป็น
 อย่างนั้นจริง ๆ

ที่เขามองหลวงตาเขาจะมองหลวงตานี้ว่าเป็นเศรษฐีนะ เพราะมีคนเคารพนับ
 ถือมาก จตุปัจจัยไทยทานไหลเข้ามา ๆ ทีนี้เวลาความจริงจริง ๆ แล้ว ไม่มีใครจนยิ่ง

กว่าหลวงตา ดิดหนีเขาก็ดิด ดิดมาเรื่อยๆ ดิดหนีส่วนมากมีแต่โรงพยาบาลเขามามัดเอาละซิ เขาจำเป็นจริง ๆ เราก็อ้างความเป็นของเขากับที่เราไม่มีเงินแล้วเป็นยังไง พอ ดิดหนีติดสินเขาไหม ถ้านั้นมีน้ำหนักรมากกว่าอันนี้ก็ยอมดิดหนี เอ้า สั่งเลย ทางนั้นมีน้ำหนักรมากกว่า นั่นต้องคิดอย่างนั้นนะ ให้อย่างนั้นละ เพราะฉะนั้นจึงดิดหนีเรื่อย อยู่หนึ่ง ๆ นี่ดีกว่าไม่ดิดหนี โถ ตัวสำคัญนะนี่ ดิดเรื่อยละ

นี่ละคนทั้งหลายเขาเห็นเขาจะเข้าใจว่าวัดนี้มีเงินมาก ถึงขนาดหลวงตาต้องเป็นเศรษฐีแน่ ๆ แต่นี่กลับเป็นทุกตะเข้ญใจ ยังดิดหนีเขาก็อีก โธ คนมีจะไปดิดหนีเหรอกเท่านั้นก็รู้แล้วใช้ไหม ลงดิดหนีแสดงว่าหมดเนื้อหมดตัว ดิดมาเรื่อย มันจำเป็นจะทำไฉน เราเล็งดูความจำเป็น อันนี้มีน้ำหนักรจำเป็นมาก เราพออุโถได้พอผ่อนผันสั้นยาวได้ เอ้า ดิดหนีติดไปไม่เป็นไร เอาอันนี้มาก่อน เอาอันนี้มาให้ได้เลย อันนี้ค่อยใช้ทีหลังเรื่อย ๆ ไปอย่างนั้น หากพออุโถอย่างนั้นแหละ

โรงพยาบาลนี้เป็นอันดับหนึ่งที่เป็นส่วนรวม หมายถึงส่วนรวมเป็นอันดับหนึ่ง จากนั้นก็โรงร่ำโรงเรียน ที่ราชการต่าง ๆ ทั่วไปหมดนะ ที่ราชการมีอยู่ทั่วไป ช่วยทางราชการ มีหลายแห่ง กรุงเทพก็มีเยอะ เป็นหลาย ๆ ล้าน หลาย ๆ ล้านแต่ละแห่ง ๆ ไม่ใช่เล่น สมกรุงเทพนั้นแหละ ฟาดเราเสียแหลกไปเลย นอกจากนั้นก็ช่วยไปหมด เพราะฉะนั้นถึงไม่มีเงิน พุดตามความจริงหลวงตานี้ไม่มีตลอดมานะ เรื่องเงินทองไม่มีหมดตลอด ๆ ถึงขนาดดิดหนีว่างั้นเถอะ ลงถึงขั้นดิดหนีก็มีเมื่อจำเป็นจริง ๆ เราต้องยอมดิดเสียก่อน ช่วยไปเรื่อย ๆ

เพราะฉะนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่หลวงตาพุดไป จึงพุดด้วยน้ำใจจริง ๆ ไม่ได้มีกิเลสเข้ามาแฝงคำพุดคำจาทุกประโยคเลยนะ พุดจริง ๆ เราไม่มี จะพุดหนักพุดเบา พุดดูพุดดำพุดดี มีน้ำหนักรของธรรมเต็มอยู่ในประโยคในคำพุดทุกคำ ๆ ไม่ได้มีกิเลสตัวใดแฝงเข้าไป เป็นด้วยความโมโหโหโโส เช่นอย่างดูดำเขาอย่างนั้นอย่างนี้เหมือนโมโหโหโโสอย่างนั้นไม่มี คือมีแต่ธรรมล้วน ๆ เวลานั้นหนักจะดูจะเด็ดอะไรก็ตาม นั่นละคือน้ำหนักรของธรรมพอแล้วกับความดูความเด็ด ทุกกระยะพอดี ๆ หนักเบาเล็กน้อยธรรมจะพอดีกับประโยคที่พุดออกไป ๆ

เพราะฉะนั้นเวลาพุดแล้วไม่ว่าดูว่าดีว่าเด็ดว่าเผ็ดว่าร้อนอะไรก็ตามมีน้ำหนักรเท่ากัน พอพุดจบแล้วหายเจ็บเลย เหมือนไม่ได้พุดนะ พุดแล้วเหมือนไม่ได้พุด เจ็บ หายเจ็บไป เพราะเป็นธรรมล้วน ๆ แล้วที่พุดไปทั้งหมด ความหมายว่างั้นนะ ไม่มีอะไรผิดเพี้ยน เราจึงพุดได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ผิดบอกว่าผิด ถูกบอกว่าถูก ที่จะไปลูบหน้าปะจมูกธรรมทำไม่ได้ ความจริงเป็นยังไงต้องเป็นไปตามความจริงนั้น ๆ เรียกว่าธรรมโลกตายใจได้ ที่หลวงตาได้ปฏิบัติอยู่ทุกวันนี้ไม่เอาอะไรมานะเหนือธรรมเลย ต้องธรรม

เท่านั้นเหนือทุกอย่าง ๆ พิจารณาเป็นธรรมแล้วออก ๆ ไม่ว่าจะไหน ๆ ขาดสะบั้นไปเลย ที่จะทำให้หลบนั้นหลบนี้เราหลบไม่ได้ ธรรมเหนือทุกอย่างแล้ว

ถ้าไม่ยึดธรรมเป็นหลักแล้วโลกนี้ไม่มีความหมายเลยนะ โลกตายใจได้เพราะธรรมเท่านั้นเป็นเครื่องยึดเอาไว้ เพราะฉะนั้นธรรมจึงต้องให้เป็นธรรมตลอดไป เป็นโลกก็เป็นกิเลสไปหมด ความเดือดร้อนวุ่นวายก็ทุกหย่อมหญ้าเห็นไหมล่ะ นั่นละเรื่องของกิเลสความยุ่งเหยิงวุ่นวายทุกหย่อมหญ้าเวลานี้ ถ้าธรรมมีมากน้อยเพียงไร ที่นั่นจะเป็นเกาะเป็นดอนพอเป็นที่ซุกหัวนอนได้ว่างั้นเถอะ ถ้าไม่มีธรรมแล้วใครก็ใครเถอะ เราอย่าเอาเรื่องของกิเลสจะเอาความสุขมาอดธรรม ไม่มีทาง ถ้าลงไม่มีธรรมแล้วไม่ว่าใครก็ตามว่างั้นเถอะ ไม่มีการยกเว้น หาความสุขไม่มีเลย

ถ้ามีธรรมแทรก ไม่ว่าจะคนชาติชั้นวรรณะฐานะสูงต่ำประการใด เมื่อมีธรรมแทรกแล้วมีความสุขตามกำลังของธรรมที่เป็นเครื่องหนุน ๆ ถ้าไม่มีแล้วแห้งผาก เงินทองเท่าภูเขาก็ไม่มีความหมาย สมบัติอะไร ๆ มากน้อยเพียงไรไม่มีความหมาย ถ้าไม่มีธรรมเครื่องหล่อเลี้ยงเข้าไปเสียอย่างเดียวเท่านั้นเป็นไฟทั้งนั้น กลับมาเป็นไฟต่อตัวเอง และยังเป็นไฟต่อโลกอีกด้วย คนลืมหูลืมตาตัวเองนั้นจะทำให้เป็นพินเป็นไฟได้

ไปเทศน์ที่วัดโศการามวันนั้นเราก็ได้ยกตัวอย่างในพระบาลีมา ที่ไปเทศน์วัดโศการามวันนั้นคนมากนะ พระนี้ โธ ถึงพันกว่า สำหรับประชาชนไม่ต้องพูด ยิ่งมากกว่านั้นอีกนะ เวลาเทศน์ได้ยกภาษิตอันนี้ขึ้นมา ด้วยความลืมหูลืมตาเวลามั่งมีศรีสุขขึ้นมา ยศถาบรรดาศักดิ์สูง ๆ ขึ้นมานี้กิเลสแฝงเข้าไป ๆ เป็นปุ๋ยหล่อเลี้ยงให้งอกงามขึ้นในทางไม่ดี เสียคน ๆ เราก็ได้ยกตัวอย่างเศรษฐี ๓ สกุลเป็นเศรษฐีด้วยกัน ต่างคนต่างมีเงินมีทอง แล้วต่างคนต่างลืมหูลืมตาเหมือนกัน ที่นี้เงินหวานลงตรงไหนมันก็เป็นฤทธิ์เป็นเดชทั้งนั้นแหละ โห ไปว่าจ้าง เอาลูกเอาเมียเอาหลานเอาเหลนเขามาเป็นลูกเป็นเมีย ครอบครัวเหี้ยเรือเขาเป็นไฟเผากันตลอดทั่วไปหมดเลย

เศรษฐี ๓ สกุลนี้ไปหาเอาผู้ยาผู้หญิงเป็นลูกเป็นเมียเป็นหลานเป็นเหลนของใครก็ตาม มาบำรุงบำเรอ เพราะถือว่าตัวมีเงิน ทางโน้นเขาร้อนเป็นไฟกันทั่วดินแดน เพราะเศรษฐี ๓ คนนี้ ที่นี้เวลาตายแล้วมันลงนรกนะซิ ลงทั้งสามคนนี้ เศรษฐีตัวสำคัญสามคนนี้ ลงนรกนั้นท่านแสดงไว้ในธรรมว่า ตั้งแต่ผิวนรกหรือปากหม้อหรือกระทะนรกว่างั้นเถอะ ตั้งแต่นั้นลงไป ถูกไฟนรกไฟกรรมที่กรรมหนักกรรมหนา กรรมนี้กรรมหนักมากนะที่ไปทำให้ลูกให้เมียเสียหายด้วยกามกิเลส ท่านแสดงว่าเป็นกรรมที่หนักมากที่สุด เพราะไม่เดือดร้อนแต่ตัวเอง เรานั้นเพลินในเวลานั้นแต่คนอื่นเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้หมด ครอบครัวเหี้ยเรือผัวเมียแตกกัน กระจานชานเซ็นกัน สกุลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องเหล่านี้เป็นไฟไปด้วยกันหมด นี่ละอำนาจอันนี้มันมาเป็นกรรมหนักแก่ผู้นั้น

ที่นี้เวลาตายแล้วก็ไปตกนรก ตั้งแต่ลงจากฉนวนรกไปถึงกัณทรกนี้ ๖ หมื่นปี จะกล่าวคาถาเพียง ๔ คาถากล่าวไม่ได้นะ คาถานั้นว่า ทุ สะ นะ โส คือกล่าวได้คำเดียว พอโผล่ขึ้นมา ก็ลงไปนรกนี้ เอาเรื่องนรกก่อนนะ คือตั้งแต่เขตกนรกถูกไฟนรกนี้เผาตลอด ลงไปถึงกัณทรกนี้เป็น ๖ หมื่นปีทิพย์ ไม่ใช่ ๖ หมื่นปีเรา มันค่อยลงของมัน มันเผาไปตลอดจนกระทั่งถึง ๖ หมื่นปีทิพย์ แล้วไปอยู่กัณทรกอีก ๖ หมื่นปีทิพย์ แล้วก็โผล่ขึ้นมา โผล่ขึ้นมาก็อย่างเชื่องช้าเหมือนกัน ๖ หมื่นปี สามหกเป็น ๑๘ หมื่นปีทิพย์ ลงไปก็ ๖ หมื่นปี ไปจมอยู่ในกัณทรกนั้นก็ ๖ หมื่นปี ขึ้นมาถึงฉนวนนรกก็ ๖ หมื่นปี หมุนกันอยู่อย่างนี้ตลอด ๆ ก็กัปก็กาลป์นานเท่าไร นั่นละกรรมอันนี้หนักขนาดนั้น

ที่นี้เวลาโผล่ขึ้นมา โผล่ขึ้นมาจะกล่าวคาถา คาถายาวนั้นว่า

ทุชชีวิตมชีวิมหา เยส โน น ททามุห เส

วิชชมานesu โภเคสุ ทีป นากมุห อตตโน

นี่ละออกทั้งหมดนี้แต่ได้ ทุ เดียวนะ ทุชชีวิตมชีวิมหา...ได้ ทุ คำเดียวจวมลงแล้ว ยังไม่ได้ถึงคาถาที่จบนะ ท่องคาถา ทุชชีวิตมชีวิมหา จนกระทั่งถึงจบตั้งพูดตะกิ้นนี้เรียกว่าจบคาถา พูดได้เพียง ทุ คำเดียวเท่านั้นลงแล้ว ๖ หมื่นปีทิพย์ คาถานั้นหมายความว่า พวกเราทั้งหลายเหล่าใด เมื่อโคตรพรมีอยู่ไม่ได้ทำบุญให้ทานเลย ไม่ได้ทำที่พึ่งแก่ตน พวกเราทั้งหลายเหล่านั้นนับว่าเป็นผู้มีชีวิตอันชั่วช้าแล้ว นี้ ทุชชีวิตมชีวิมหา ...

สะ นั่นก็

สญฺฐี วสุสสทสุสานิ ปริบุญณานิ สพุพโส

นิรเย ปจฺจมานานํ กทา อนฺโต ภาวิสุสติ

เมื่อพวกเราถูกไฟไหม้อยู่ในนรกตั้ง ๖ หมื่นปี ถึงขนาดนี้แล้ว ที่สุดแห่งทุกข์นี้เมื่อไรจะปรากฏแก่พวกเราทั้งหลาย สะ นี่คือ สญฺฐี วสุสสทสุสานิ ปริบุญณานิ สพุพโส ไปจนกระทั่งถึงจบ ได้ สะ ตัวเดียวเท่านั้นลงแล้วนะยังไม่ถึงคาถาจบ ท่องคาถาได้ สะ อันเดียว เร็วไหมลง

นะ นี่คือว่า

นตฺถิ อนฺโต กุโต อนฺโต น อนฺโต ปฏฺติสุสติ

ตทา หิ ปกตํ ปาปํ มม ตฺยฺหฺนฺจ มาริสา

ดูก่อนท่านผู้รทุกข์ทั้งหลาย ที่สุดแห่งทุกข์ย่อมไม่มี ที่สุดแห่งทุกข์จะมีแก่พวกเราได้ที่ไหน เพราะในกาลนั้น คือเวลาที่เขากำลังลืมหืมตาไปหลอกลวงผู้หญิงมาบำรุงบำเรอ พวกเราทั้งหลายได้ทำบาปกรรมอันหนาหนามากทีเดียว เพราะฉะนั้นที่สุดแห่งทุกข์จึงไม่มีแก่พวกเราทั้งหลาย นี่คาถาที่สาม

โส นั่นคือว่า

โสหฺ ฺนุน อโตะ คนุตวา

โยนึ ลทฺธาน มานุสึ

วทญญ ลึลสมฺปนฺโน

กาหามิ กุสลํ พหุณฺ

เรานั้นเมื่อได้พ้นจากนรกนี้ไปแล้ว ได้กำเนิดเป็นมนุษย์ เราจะเป็นผู้ไม่ประมาทจะเป็นผู้ถึงพร้อมด้วยศีลด้วยทาน เราจะทำกุศลให้มากมุนอย่างแน่นอน เขาพูดในเวลานั้น คือเวลาอยู่ในนรกประหนึ่งว่า ในคาถาบอกไว้ว่า ประหนึ่งว่าเขาจะหลุดพ้นจากนรกในวันพรุ่งนี้ แล้วเขาจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์มาสร้างคุณงามความดี รู้สึกกระหึ่มเย็บเดี่ยวเท่านั้นว่าเขาจะได้มาเกิดเป็นมนุษย์ แล้วจะได้สร้างคุณงามความดีด้วยความไม่ประมาท คือสร้างอย่างแน่นอน เขาเอาอย่างแน่นอนเข้ามาเลยนะ นี่ละที่ว่า ทู สะ นะ โส ที่เอาออกย่อ ๆ ๆ นี่คือ ทูชฺชีวิตม... สะ ก็ สฺภูฏึ วสุสสทฺสุสานิ... นะ ก็ นตฺถิ อนฺโต กุโตะ อนฺโต...โส ก็ โสหฺ....แล้วต่อไป อันนี้ท่องไม่จบตกนรก

นี่ละอำนาจแห่งกามกิเลสมันรุนแรงไหมพิจารณาซิ นี่ตัวอย่าง พระพุทธเจ้าทรงแสดงเอง คาถาเป็นพุทธภาษิตเสียด้วยไม่ใช่อื่นใดนะ ตกนรกเป็นกรรมที่หนักมากที่สุด เพราะก่อความเดือดร้อนให้แก่สกุลต่าง ๆ ที่เป็นลูกเต้าหลานเหลนเมียเขาอะไรนี้ ให้เป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ กรรมอันนั้นมาเผาอันนี้ ถึงกล่าวคาถาเพียง ๔ คาถาไม่จบเลยจมลงในนรก เดี่ยวนี้ยังไม่ได้ขึ้นนะ นานขนาดไหนฟังซิ ยังอาจหาญอยู่หรือ ไปนี้ไปหา ผัวสัก ๑๐ คนนะ แล้วพวกนี้ไปหาเมียสัก ๒๐ คน เอาไปแข่งพวก ทู สะ นะ โส นี่นะ ใครจะเก่งเข้าใจไหม ทู สะ นะ โส กับเรานี้พวกไหนจะเก่งกว่ากัน เอาไปแข่งกันนะ ถ้าว่าเก่งจริงให้ไปแข่ง

ถ้าได้มาก ๆ แล้วก็แหกกันมาอวดหลวงตาบ่าว หลวงตาบ่าวจะเตรียม ๑๑-๑๒ ตัวนี้ไว้ ไอ้ปุ๊กก็ ไอ้หยอง ไปสูค่าเดี่ยวเท่านั้นผิง มันไล่แตกผิวแตกเมียไปเลยพวกนี้ ทู สะ นะ โส แตกไปหมด ไม่ได้มี ทู สะ นะ โส พวกนั้นเขายังได้ ทู สะ นะ โส อันนี้ ทู สะ นะ โส ไม่มีเลยแตกกระเจิงเลย สู้อ้อยไอ้ปุ๊กก็เราไม่ได้มันไล่กัดเอา มันเก่งนักพวกนี้เข้าใจไหมละ

เราพูดคำไหนให้ฟังให้ดีนะ สด ๆ ร้อน ๆ ไม่ได้จัดได้จาง นี่พูดออกมาอย่างเด็ดจากหัวใจเลยนะ นี่ละความเมตตาพี่น้องทั้งหลายคำพูดถึงเด็ด เด็ดนี้ออกมาจากหัวใจ ที่พุ่งออกมาด้วยธรรมล้วน ๆ เราไม่มีเรื่องกิเลสตัวใดที่จะมาแผงหัวใจมาแย่งกินนี้ไม่มี มีแต่ความเมตตาล้วน ๆ หนักเบาขนาดไหนเป็นความเมตตา เป็นน้ำหนัก ๆ ออกมาเต็มส่วน ๆ สด ๆ ร้อน ๆ นะ ผิงนรกกับผิงสวรรค์นี้อยู่เคียงข้างกันอย่างนี้ตลอดมาตั้งกัปตั้งกัลป์ นี้ผิงชั่วไปทางนรก นี้ผิงดีไปมนุษย์ไปสวรรค์ ผิงนี้เป็นผิงธรรม ผิงนี้เป็นผิงกิเลสสิ่งที่ทำให้ความเดือดร้อนแก่สัตว์โลก

ใครแยกไปทางซ้ายก็เรียกว่าก้าวเดินสู่ทางกิเลสสด ๆ ร้อน ๆ ใครก้าวไปสู่ทางนี้ก็ก้าวไปสู่ฝั่งธรรมคือความดีงาม จะไปสู่ความดีงามตั้งแต่สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน ฝั่งนี้ไปทางนี้ เสมอกันอย่างนี้ตลอด ไม่มีฝั่งใดจะยิ่งหย่อนต่างกัน ฝั่งใดจะได้เปรียบ เสียเปรียบกันไม่มี ฝั่งธรรมกับฝั่งกิเลสเป็นฝั่งที่จะให้ผลเสมอกันหมด ขึ้นอยู่กับผู้ที่มีความสนใจจะไปฝั่งใดเท่านั้น จะหนักไปตามผู้สนใจ ถ้าใครสนใจหนักไปทางฝั่งชั้วก็ลงนรก ไหลไปเลย ถ้าผู้สนใจไปทางฝั่งดีก็ไปทางดี ไหลไปเลยเช่นเดียวกัน คำว่ามีน้ำหนักมากน้อยนั้นขึ้นอยู่กับผู้สนใจธรรมมากน้อยต่างกัน ถ้าใครทำดีมากก็ไปทางดีมาก ใครทำชั่วมากก็ไปทางชั่วมาก เรื่องที่จะให้ผลเสมอกันหมดอย่างนี้ ให้พี่น้องทั้งหลายจำเอาไว้

ธรรมพระพุทธเจ้าไม่ว่าพระองค์ใดมาสอนโลกนี้จะสอนแบบเดียวกันหมด เพราะความรู้เห็นทุกสิ่งทุกอย่างนี้จะไม่มีการเคลื่อนต่างกันอย่างเห็นด้วยกัน รู้ด้วยกัน จึงเรียกว่า โลกวิทู รู้แจ้งโลกนอกโลกในตลอดทั่วถึง เสมอกันหมดเลย แล้วก็นำสิ่งที่รู้ที่เห็นนั้นแหละออกมาแจ้งให้สัตว์ทั้งหลายรู้ ทางนี้ชั่ว ทางนี้ดี อย่าไปทางชั่ว ให้ไปทางดี ไปทางดีต้องสร้างคุณงามความดี รักษาตนให้มีความสุจริตยุติธรรมต่อตัวเอง และส่วนรวม ทางความชั่วเป็นการกดขี่บังคับหรือว่าฉกฉวยปล้นจี้สะตม ทำไหนเอาทั้งนั้น นี่ทางชั่ว ท่านสอนไว้หมด อย่าทำ ถ้าทำนี้จะไปทางนี้ ถ้าทำนี้ไปทางนี้ ท่านสอนไว้หมดแบบเดียวกันนะ

พระพุทธเจ้าพระองค์ใดไม่เคยมีที่ว่าสอนผิดเพี้ยนจากกัน ที่ท่านแยกออกมาส่วนไหนที่มีผิดเพี้ยนบ้างท่านก็แยกออกมาให้เห็น เช่น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์การลงอุโบสถสังฆกรรมร่วมปาฏิโมกข์ประชุมสงฆ์มีต่างกันบ้าง ท่านก็บอกเอาไว้ บางองค์ที่เป็นพระพุทธเจ้าปกครองสงฆ์ถึง ๗ ปีไม่ต้องประชุมลงอุโบสถปาฏิโมกข์ทดสอบธรรมวินัยก็ได้ รักษากันเป็นกลุ่มเป็นก้อน มีความสงบเรียบร้อยกันทั่วหน้ากันในวงพระสงฆ์ ย่นลงมาบางองค์ก็ ๖ ปีบ้างย่นลงมา แล้วก็มาถึงพระพุทธเจ้าในศาสนาของเราตถาคตนี้ ๑๕ วันเท่านั้น

นั่นเห็นไหมท่านก็บอกไว้แล้ว คือ ๑๕ วันลงอุโบสถที่หนึ่ง ๆ ลงสวดปาฏิโมกข์ทดสอบธรรมวินัย ใครปฏิบัติยิ่งหย่อนยังไง ๆ ทดสอบกัน ประชุมสงฆ์คือทดสอบเรื่องหลักธรรมวินัยในการประพฤติพรหมจรรย์ร่วมกัน ใครมียิ่งหย่อนให้ปรับแก้ไขตัดแปลง ๑๕ วันทดสอบกันที่หนึ่ง นี่ท่านก็แสดงเอาไว้ว่า ศาสนาของเรานี้ได้เพียงแค่ว่า ๑๕ วันเท่านั้น ไม่งั้นพระสงฆ์แตกได้ นี่ท่านก็บอกเอาไว้ส่วนที่ผิดกันนะ ส่วนที่เหมือนกันบอกเหมือนกันหมด เช่น บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปเรตตีประเภตต่าง ๆ

จะสอนแบบเดียวกันหมด เพราะรู้อย่างเดียวกัน นี่จะให้พากันจำเอานะ อย่าพากันลืมเนื้อลืมหิว

กิเลสนี้หลอกได้เร็วนะ ลืมเนื้อลืมหิวเร็วที่สุด เผลอไม่ได้นะกิเลสมันเอาทันที ๆ คือกิเลสไม่มีคำว่าอ่อนข้อ ถ้าดึงออกไปดึงสายยาง ดึงออกไปมันก็ไปตาม พอเรามือบีบติดพับเข้าที่ของกิเลสทันที นี่เป็นอย่างนั้น ธรรมนี้เวลาเราปฏิบัติที่แรก ดึงใส่ความดีนี้ โอ๊ย ดึงยาก ดึงเข้าทางจกรรมมันก็แฉลบไปเข้าเสือเข้าหมอน เวลามันไม่เป็นท่าเป็น อย่างนั้นนะ ดึงใส่ทางจกรรมนี้ กลับไปนี่ไปเดินจกรรมเสียก่อน โอ๊ย เหนื่อย มันจะไปทางเสือทางหมอนมันก็ลากไปเสือไปหมอนเสีย นี่เราพูดถึงเรื่องว่ายังไม่มีการล้าง ต้องลากต้องเข็นกันอย่างหนัก พอมีการล้างแล้วมันจะค่อยคืบคลานของมันไป

คนเคยทำบุญให้ทานที่แรกมันก็เหนียวแน่น มันตระหนี่ถี่เหนียวไม่อยากจะ ครั้นทำไปอำนาจแห่งธรรมความดีนี้จะแทรกเข้าไป ๆ มีกำลังขึ้นก็คิดอยากทำ หนักเข้าไม่ได้ทำไม่ได้ นั่นเห็นไหมละ ถ้าหนักเข้าไปวันหนึ่ง ๆ ไม่ได้ให้ทานอยู่ไม่ได้ วันหนึ่งไม่ได้สวดมนต์ไหว้พระภาวนา อย่างน้อยได้สักพุทโธ รัมโม สังโฆ ไม่ได้ก็เอา อย่างน้อยให้ได้พุทโธเสียก่อนอย่างนั้นนอนหลับ ถ้าไม่ได้พุทโธไม่นอน วันหลังก็ขยับเข้าไปหารัมโม วันหลังทั้ง พุทโธ รัมโม หายเจ็บไปสู่กิเลสไม่ได้ วันหลังขยับใหญ่ชิ เอาเป็นยังงี้ พุทโธ หายไป รัมโม หายไปอีก แล้วยังงี้เดี่ยวสังโฆจะหายไปอีกแล้ว ขยับใหญ่ ได้ถึงสังโฆ พอวันหนึ่งสองวันกิเลสเอาไปกินเจ็บ พุทโธ รัมโม สังโฆ หายหมด อย่างนั้นนะ ที่แรกต้องบั่นกันอย่างนั้นแหละ ครั้นต่อไป ๆ ค่อยขยับ

พอภาวนาเข้าไปจิตมันสงบละซี นี่จะเป็นเครื่องดึงดูตนะ เราภาวนาธรรมดาเป็น อย่างหนึ่ง พอจิตได้ปรากฏเป็นความสงบเย็นใจขึ้นมาถึงขนาดตื่นเต้นภายในจิตใจ นั่นละที่นี้ฝังใจแล้วนะ อ้อ จิตสงบเป็นอย่างนี้ ความสุขของจิตสงบเป็นอย่างนี้ เป็นอย่างนี้ เข้าไป ที่นี้แม้อันนี้จะถอนไปแล้วก็ตามวันหลังไม่เป็น จิตใจมันจะฝังแล้วนั้น มันจะพยายามทำให้ได้อย่างนี้ ๆ ต่อไปก็ค่อยคืบคลานกันไป ๆ ต่อไปขยับเรื่อยแล้วต่อเนื่องกันเรื่อยเลย ที่นี้ไม่ได้ภาวนาไม่ได้นะ นั่นเห็นไหม นี่ละธรรมมีกำลังเป็นอย่างนั้น ถ้าไม่ได้ภาวนาอยู่ไม่ได้ ๆ เป็นขั้น ๆ

จนกระทั่งถึงธรรมมีกำลัง สมาธิก็มีกำลัง ปัญญาก็มีกำลัง เบิกกว้างออกเรื่อย เรื่องของกิเลสนี้ ดีแหละ ๆ ธรรมขั้นนี้อยู่ไม่ได้เลย ไม่ได้ภาวนาให้ตายเลยเทียว สู้กับกิเลสนี้คำว่าแพ้ไม่มี กิเลสต้องพังอย่างเดียว ว่าชนะไม่อยากจะพูดนะ ต้องกิเลสพังอย่างเดียวเท่านั้น กิเลสไม่พังเราก็ต้องพัง เราไม่ถอย มีแต่จะเอากิเลสให้พัง นี่เรียกว่าขั้นธรรมมีกำลังแล้ว เป็นขั้น ๆ อย่างนี้คือการปฏิบัติตัว

ทางกิเลสก็เหมือนกัน ทีแรกเหาะ ๆ แหะ ๆ ทางฝ่ายกิเลส หมู่เพื่อนชวนไป ฉกฉกปล้นสะดม อู๊ย ไม่ไปละ ต่อไปหมู่เพื่อนไม่ไปเราแข่งหน้าหมู่เพื่อนไปแล้ว มัน เก่งอย่างนั้นนะ อันนี้ก็เหมือนกันธรรมะนี้หมู่เพื่อนก็ได้ชวน ชวนไปชวนมาต่อไปเราก็ ชวนหมู่เพื่อน หมู่เพื่อนไม่ไปก็ช่างหัวมันเถอะ ไปเลย เป็นอย่างนั้นนะ ธรรมกับโลก เหมือนกันบอกแล้ว เมื่อเวลากิเลสมีกำลังมันลากเราไปอย่างนั้นเต็มเหนี่ยว ทีนี้เวลา ธรรมมีกำลังแล้วก็แบบเดียวกัน ลากกิเลสขาดสะบั้น ๆ ต้องพันทุกอย่างเดี่ยวเท่านั้น อย่างอื่นเป็นไปไม่ได้ นี่เป็นอยู่ในหัวใจของผู้ปฏิบัติ

เวลาล้มลุกคลุกคลานก็หัวใจดวงนี้แหละ เวลามันติดฝังก็หัวใจดวงนี้ ด้วยอาศัย การอบรมอยู่สม่ำเสมอธรรมก็มีกำลัง ธรรมมีกำลังก็ฆ่าหรือกำจัดสิ่งที่ชั่วช้ำลามกกลงได้ โดยลำดับ ต่อจากนั้นก็ติดฝัง ๆ เลย นี่ละการฝึกหัดอบรมตัวเอง ต้องมีการต่อสู้กัน ไม่ ต่อสู้ไม่ได้นะ หนัก แสดงว่ากิเลสมาหนัก เราสู้เกียจขี้คร้านมาก ๆ ท้อแพ้อ่อนแอ นี่ละ กองทัพกิเลสมาก เราขัดความขยันเข้าไปสู้กัน จึงเรียกว่ากองทัพธรรม ต้องสู้กันอย่างนี้ หลายครั้งหลายหนทางนั้นก็ค่อยอ่อนลง ทางนี้ก็คืบหน้าเรื่อยไป ให้พากันจดจำเอาไว้ นะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ก่อนละนะ พอสมควร

เป็นยังไงล่ะฟังเทศน์วันนี้ พอเข้าใจหรือ ระวังมันจะจุ่งเข้าหมอนนะ พอพูดเมื่อ ค็นนี้ก็จะระลึกได้ เราเดินจงกรมอยู่ในป่าเรามองไป คือธรรมดาใครจุดไฟอยู่ที่ไหนทาง จงกรมทางนั้นเป็นแถว ที่ไหน ๆ เราอยู่มีด ๆ จะมองเห็นหมดเลย แถวไหนใครเดิน จงกรมอยู่ที่ไหนมันเป็นแห่ง ๆ คนหนึ่งอยู่มีดมองไปที่นี้เขาจุดไฟที่ไหนเห็นหมด ใคร เดินจงกรมที่ไหนมองเห็นหมดเลย เมื่อค็นนี้แปลกตาเดินจงกรมนี้ เอ้ มองไปดูไฟนี้มัน เห็นแสงสว่างจ้ามา นี่เทวดามาจากสวรรค์นำตะเกียงเจ้าพายุจากสวรรค์มาเดินจงกรม ด้วยหรือยังไร เราเลยสงสัย เทวดามาจากสวรรค์หรือตัวชี้เกียจมาจากนรกก็ไม่รู้นะ

พอออกมาถามพระละชี เหตุที่จะรู้นะ เอ้ เราเดินจงกรมอยู่นี้เรามองไปเห็น ไฟแปลก ๆ ไฟสว่างเป็นลักษณะไฟฟ้า ไม่ใช่ไฟเทียนธรรมดา มีใครมาหรือ ว่าคุณหญิงมา โอ้ ใช่แล้ว นั่นเห็นไหมล่ะไฟแปลกตามันก็รู้อ จึงออกมาถามพระละชี ทุกวันเห็น แต่ไฟมิบแหม็บ ๆ บางทีก็หายเงียบ ตอนที่หายเงียบแสดงว่าเจ้าของหลับครอก ๆ พอ มิบแหม็บตื่นขึ้นมาก็มาเขี่ยมาจุดใหม่ เป็นอย่างนั้นแหละแถวนี้ แถวทางทิศเหนือนี้ละ เมื่อค็นนี้เห็นไฟแปลก ๆ จึงออกจากทางจงกรมมาถาม พระถึงได้เล่าให้ฟัง อ้อ ใช่แล้ว หายสงสัยแล้ว

สรุปทองคำดอลลาร์วันที่ ๓ เมื่อวานได้ทองคำ ๘ บาท ๒๕ สตางค์ดอลลาร์ได้ ๑๘ ดอลลาร์ทองคำที่ต้องการมอบเข้าคลังหลวงเวลานั้น ๔ พันกิโล นี่เป็นความคาดเอา ไว้จะไม่ให้ต่ำกว่านี้ไปเลย ได้ประกาศให้พี่น้องทราบแล้วว่า การช่วยชาติคราวนี้ทองคำ

อย่างต้องให้ได้ ๔ พันกิโลซึ่งเท่ากับ ๔ ตัน แล้วที่ได้มอบและฝากคลังหลวงมาแล้ว ๒ รายการนี้เป็นจำนวนทองคำ ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง นี่หมายถึงได้ฝากและมอบเข้าคลังหลวงแล้วรวมทั้ง ๒ รายการนี้เป็นทองคำมีน้ำหนัก ๒,๐๖๒ กิโลครึ่ง ทองคำที่ได้หลังจากการฝากและมอบแล้วนั้นแต่ยังไม่ได้หลอมเวลานี้ ได้ ๒๓๘ กิโล ๕๙ บาท ๙๐ สตางค์ อันนี้ยังไม่ได้หลอม ถ้าได้ถึง ๔๐๐ กิโลแล้วก็จะหลอมทีหนึ่ง ๆ เวลานี้ฟังได้ ๒๓๘ กิโล จึงต้องรอไว้ก่อน แล้วรวมทั้งหมดทองคำทั้งหลอมและไม่หลอม ฝากและยังไม่ฝากแล้ว เป็นจำนวน ๒,๓๐๑ กิโล กรุณาทราบตามนี้ ที่จะครบ ๔ พันกิโล ๔ พันกิโลนี้เราตั้งเอาไว้

คือ ๔ พันกิโลนี้เราจะไปคว้าเอาตามอวัยวะของพี่น้องชาวไทยเราทั้งประเทศ มาบวกกันเข้าเป็นตนเป็นตัวขึ้นมา เมื่อได้ ๔ พันกิโลนี้เป็นตนเป็นตัวแล้วเราจะเอาเงินที่เรากำหนดไว้เรียบริ้อยแล้วประกาศให้ทราบทั่วถึงกันแล้วอย่างแน่นอนว่า ๘๐๖ ล้านนั้นเราจะนำไปซื้อทองคำทั้งหมดเข้าสู่คลังหลวง ทองคำที่ซื้อจากเงิน ๘๐๖ ล้านนั้นนั้นเราจะต่อยอดข้างบน หลังจากพี่น้องทั้งหลายชวนขวยหาอวัยวะมารวมเป็นตัวของทองคำแล้ว เราจะต่อยอดด้วยทองคำจำนวน ๘๐๖ ล้านนี้ที่ต่อยอดเลย ก็คงไม่ต่ำกว่า ๖ ตัน ๘๐๖ ล้านก็ไม่ต่ำกว่า ๒ ตันนะ อันนี้เราจะต่อยอด ส่วน ๔ พันกิโลนี้ให้พี่น้องทั้งหลายหาทูปอวัยวะเหล่านี้เอาหมดเลย แบ่งนั้นมาแบ่งนี้มา คนหนึ่งมีสองแขนตัดเอาแขนหนึ่ง ใครมีสองขาตัดเอาขาหนึ่ง ใครมีหัวเดียวตัดมาเลย บวกเพื่อให้เป็นอวัยวะนี้ ที่นี้เราจะต่อยอดให้หัวมีขึ้นเข้าใจใหม่ อันนี้ ๘๐๖ ล้านเราจะเอามาต่อยอด แสดงว่าหัวเราจะขึ้นพร้อมกันกับยอดเข้าใจเหอ อันนี้ละกำหนดเอาไว้ละ อย่าให้เสียทำเสียทีคราวนี้

อย่างน้อยทองคำที่วันนี้ ๔ พันกิโลต้องให้ได้ เราบอกไว้แล้วว่าขาดสตางค์หนึ่งไม่ได้นะ ใน ๔ พันกิโลที่จะให้เป็นเนื้อเป็นหนัง หลังจากนั้นเราก็เอาที่อื่นมาต่อเติมเข้าไปเรื่อย ๆ ต่อยอดขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างน้อยก็ไม่ต่ำกว่า ๖ ตัน อันนี้เป็นอย่างน้อย คิดว่าจะได้นะ สำหรับทองคำที่ยังไม่ได้ซื้อนี้ คือเรารอจังหวะทดสอบกันอยู่กับพวกดอลลาร์ เมื่อสมควรที่จะหมุนเข้าไปซื้อทองคำเราหมุนทันที ปริกษาบรรดาลูกศิษย์ลูกหาพร้อมกันแล้วซื้อทันทีเลย เวลานี้เรายังรออยู่ เงินดอลลาร์กับเงินไทยเรา ต้องพึดต้องเหวี่ยงกันอยู่ เอนี้เทียบ ถ้ามันจะลดมากกว่านี้เราจะรีบซื้อเลย ในเวลานี้ก็ยังไม่เป็นไร เราก็รอ ๆ ไปตามจังหวะ คือรอไว้เพื่อจังหวะอันเหมาะแล้วเราก็จะซื้อ กรุณาทราบตามนี้นะทุกคน ๆ ที่นี้ให้พร...

อีกข้อหนึ่งก็คือว่าที่นี้กำลังจะเริ่มตั้งรัฐบาล นี้ก็ไม่พ้นที่เราจะต้องดูแลตลอดนะ ตั้งวงรัฐบาล เราจะต้องวิ่งรอกอยู่ตลอดนะ คือตั้งวงรัฐบาลนี้เมื่อเห็นว่าวงรัฐบาลเราเพียงพอเป็นไปตามจุดมุ่งหมายของพี่น้องชาวไทยแล้ว ก็ให้ทางรัฐบาลดำเนินหาสมบัติเข้าสู่

คลังหลวง ทางศาสนาคือเราเป็นหัวหน้า เราก็จะหาสมบัติเข้าสู่คลังหลวงด้วยกันเป็นสองด้าน คือทางชาติก็ให้หา ทางศาสนาก็ให้หาเหมือนกัน จะรวมตัวกันเข้าไป นี่เราจะเก็บหอมรอมริบสมบัติเข้าสู่คลังหลวง เราจะเตือนเรื่องทางราชการเราจะเป็นผู้เตือนการใช้จ่ายใช้สอยเงินทองข้าวของจะไม่ให้สุรุ่ยสุร่ายเหมือนแต่ก่อน เราจะคอยกำชับตลอดไปเลย กับหัวหน้าคือทางการบ้านเมือง เรียกว่านายกกับเราจะแยกกันไม่ออกแหละ อย่างเงียบ ๆ ก็ตามเปิดเผยก็ตาม เราจะออกได้ทุกแบบเข้าใจไหม จะเข้าประสานกันเพื่อสนับสนุนเพื่อกว่านเอาสมบัติเข้ามาหนุนคลังหลวงของเรา ได้ทีละเล็กละน้อย ๆ ค่อยได้ขึ้นไปเรื่อย ๆ แล้วจะค่อย ๆ สูงขึ้น ๆ เราจึงต้องพิจารณา

เวลานี้กำลังจะตั้งนายกเสียก่อน แล้วจะค่อยพิจารณากันทีหลังเรื่องนี้แหละ แล้วต่างคนต่างพุงทั้งชาติทั้งศาสนา จะซำก็ตามเมื่อมันได้อยู่แล้วจะขึ้น เร็วก็ตามถ้าเร็วแบบไฟเผาบ้านนี้ฉิบหายทันที เพราะฉะนั้นจึงต้องได้พิจารณามากการเป็นผู้นำ แล้วทางฝ่ายบ้านเมืองสำคัญมากเราพูดจริง ๆ เราจะต้องสอดส่องตลอดเวลา เพราะความรับผิดชอบอยู่กับเราคนหนึ่งทางฝ่ายศาสนา ยังครอบคลุมไปทางบ้านเมืองอีก เราจะต้องดูแลทุกสิ่งทุกอย่าง ตรงไหนไม่เหมาะไม่สมเราจะคอยเตือนตลอดเวลา นี่พี่น้องทั้งหลายกรุณาทราบเอาไว้

ถ้าหากว่าผู้นำของเราพอเป็นพอไปแล้วต่างคนต่างหนุนกันนะ ให้ต่างคนต่างหนุนผู้นำคนนี้ ให้เขาดำเนินงานไปด้วยความสะดวก ๆ เขา หากว่าเป็นความจำเป็นมันสิ้นเขตสิ้นสมัยตามกฎหมายบ้านเมืองแล้ว ผู้นำคนนี้ยังดำเนินการได้ดีอยู่ ให้รวมหัวกันผนึกกำลังเข้าสู่จุดนี้ เอา สมมุติว่าคัดเลือกข้างหน้า เอารวมหัวกันใส่พรรคนี้รวมนี้ ทางนี้เขาจะได้ก้าวเดินด้วยความสะดวกต่อไป เรียกว่าสานต่อไปเรื่อย ๆ ความคล่องตัวของเขา ๆ จะคล่องไปเรื่อย ความมีกำลังใจของเขาเมื่อได้รับการอุมชูจากพี่น้องชาวไทยแล้วเขาจะพุง ๆ ของเขา ทางศาสนาก็ช่วยกัน เมืองไทยขึ้นได้ขึ้นนี้เลย

ให้พี่น้องทั้งหลายจำนะ ให้ฟังเสียงธรรมถ้าฝืนธรรมไม่ได้นะ ทุกสิ่งทุกอย่างก่อนที่เราจะนำออกมาเกี่ยวกับพี่น้องทั้งหลายชักชวนกันยังไง เราพิจารณาเต็มหัวใจเราแล้ว เราจึงได้บอกทั้งฝ่ายบ้านเมืองด้วยไม่ใช่แต่เรานะ และประชาชนทั้งหลายด้วย ว่าให้ฟังเสียงผู้นำ อย่าฝ่าฝืนนะเราบอกตรง ๆ บอกอยู่เรื่อย ๆ แต่ก็ไม่เคยมีปรากฏว่าใครผู้ใดที่ฝ่าฝืนเรื่องของเราที่แะไปแล้ว ก็เรียกว่าเรียบร้อย ซึ่งเรากำลังจะก้าวต่อไปนี้ เราพิจารณาเห็นว่าไม่สมควร ตีกลับไปนี่เขาก็กลับได้เลย ให้ฟังเสียงเราบอกกัน ถ้าเราบอกให้ออกทางไหนให้ออกเราบอกอย่างนี้แหละ เอาละพอ

เปิดดูข้อมูล วันต่อวัน ทันท่อเหตุการณ์ หลวงตาเทศน์ถึงเรื่องอะไร ทาง internet

www.luangta.com หรือ www.geocities.com/bantadd